

Al mijn bronnen zijn in U

door: F.L.

Psalm 87:7

Ver van God is er geen waar geluk. De mens was het laatste en grootste meesterwerk van de schepping en werd tot leven gebracht na een speciaal raadsbesluit van de Godheid (Gen. 1:26). Hij bezit een geestelijke natuur dat in staat is om God te kennen en om van Hem te genieten omdat hij begaafd is met een onsterfelijke ziel door de adem van de Here God (Gen. 2:7). Dit genot is verloren gegaan door de zondeval, hoewel de God van liefde tot de mens als tevoren genaderd is om met hem te spreken. God liet hem niet op de eerste plaats de verandering voelen, die hem was overkomen als gevolg van zijn ongehoorzaamheid; Adam die door de val een geweten had gekregen, werd bang op het horen van Zijn stem. Nadat de gemeenschap met God voor hem was afgesloten door zijn zonde, werd het oordeel over Adam uitgeoefend en werd met Eva verbannen uit Eden. Daarna bewaakten de cherubim met het vlammeende zwaard de weg naar de boom van het leven, om de mens te verhinderen die te naderen (Gen. 3).

In die omstandigheden begon de menselijke familie zich te vermenigvuldigen op aarde. De kinderen werden buiten Eden geboren, onder het gewicht van de vloek, die uitgesproken was over de aardbodem vanwege de zonde. Ze werden geboren met een slechte en gevallen natuur overgedragen door hun ouders (Gen. 5:3).

In zo'n toestand kon een heilig God de mens niet toestaan om Hem te naderen, dan alleen op grond van een offer, dat verkondigde, dat hij zijn leven verloren had. Dat begreep Abel en bracht het in praktijk, terwijl Kaïn de goddelijke openbaring weigerde en verworpen werd, omdat hij moedwillig God geopenbaard in genade (Gen. 4:16) de rug toekeerde. Net zoals Adam het genot van de gemeenschap verloor toen hij zondigde.

Maar moest dan het raadsbesluit van God in het scheppen van de mens nietig verklaard worden en zou de overwinning van satan definitief en niet tijdelijk zijn? Zouden de schepping en het schepsel altijd onder de macht van de vijand blijven en zou het kwade eeuwig de overhand hebben op het goede? Als we kijken naar de verootmoedigende geschiedenis van de mens, dan zouden we dat bijna geloven, want hij bederft alle voorrechten, die hij krijgt en verliest alle zegeningen, die hem worden geschonken op basis van

gehoorzaamheid. In het verhaal van de wegen van God met de mens, dat het Woord ons weergeeft, zijn weliswaar enkele licht puntjes te zien te midden van de zelf door ontrouw veroorzaakte treurige ruïnes. Wij leren ook dat ondanks de zonde van de mens, de gedachten en bedoelingen van God ten opzichte van hem niet zijn veranderd. Henoeh en Noach wandelen met God en vinden genade voor Hem. Abraham ontvangt in de vertrouwelijkheid van Zijn gemeenschap wonderlijke geheimen en voordat hij dit aardse toneel verlaat ontvangt hij het getuigenis, dat hij de "vriend van God" is (2 Kron. 20:7; Jes. 41:8; Jak. 2:23).

Met Mozes sprak de levende God "van aangezicht tot aangezicht", zoals een man met zijn vriend spreekt (Ex. 33:9-11; Num. 12:8). Als eerste werd hij door God geëerd, want hij was het instrument, waarvan de Heilige Geest zich bediende om ons de geschreven openbaring te geven van Zijn gedachten over de schepping, over het geslacht van het geloof tot aan de afzondering van Israël tot aan de verlossing van het volk, totdat ze kwamen aan de grenzen van Kanaän. De vertrouwelijke omgang met God werd daarna toegestaan aan het priesterschap. Toen dat faalde, werden profeten gezonden als diegenen aan wie de Heer Zijn gedachten toevertrouwde. Ten slotte hoewel in beperktere mate sprak Hij tot koningen, herders, priesters, priesters en krijgslieden. Daarna vanaf de boodschap aan Maleachi tot aan de boodschap aan Johannes de Doper, hulde God, zich gedurende 4 eeuwen, in stilzwijgen.

In "*de volheid van de tijd gekomen was, zond God zijn Zoon*" (Gal. 4:3) En "*heeft Hij nu in het laatst der dagen tot ons gesproken in de Zoon*" (Hebr. 1:1). De lippen, die deze boodschap uitspraken waren die van een waarachtig mens, zoals ook het hart was van Hem, die de behoefte voelde om Zijn gevallen schepselen op te zoeken, maar de woorden die Hij sprak waren die van God. Toch weigerde de mens naar deze stem te luisteren, ze waren "*als een dove adder, die haar oor toesluit, die niet luistert naar de stem der bezweerders, noch naar de volleerde belezer*" (Ps. 58:5,6). Zij haatten Hem zonder oorzaak (Joh. 15:25). Zij verwierpen en kruisigden de Levensvorst, maar hoewel zij in hun haat, zich van Zijn aanbidenswaardige Persoon trachtten te ontdoen, had God plannen van

genade, die alleen maar volbracht konden worden door Zijn dood. Dat wordt ons heel duidelijk verteld in Hebreëën 9: 11-14; 24-28. Door Zijn werk op het kruis heeft de heerlijke Verlosser volledig de gevolgen van de zondeval vernietigd. De voorhang van de tempel verkondigde de ernstige les, dat de mens niet kon naderen tot God en God in hem geen behagen kon hebben en dat hij ongeschikt was voor Zijn heilige tegenwoordigheid. Welnu die voorhang werd door de hand van God verscheurd van boven naar beneden.

En daarbij veroorlooft het kostbare bloed van Christus nu hen van wie het geweten is gereinigd door het geloof in Zijn kracht in te gaan in het allerheilige om daar de levende God te aanbidden. Ze zijn er zeker van, dat zij daartoe volmaakt bevoegd zijn (Hebr. 9:6-14). Daarom wordt tegen ons de vermaning gericht uit Hebreëën 10:19-22. *“Daar wij dus, broeders, vrijmoedigheid hebben om in te gaan in het heiligdom door het bloed van Jezus, langs de nieuwe en levende weg die Hij ons heeft ingewijd door het voorhangsel heen, dat is zijn vlees, en wij een grote priester over het huis van God hebben, laten wij naderen met een waarachtig hart, in volle zekerheid van het geloof, de harten door besprenkeling gezuiverd van het kwaad geweten en het lichaam gewassen met rein water”*.

Dit voorhangsel is nu gescheurd en sluit de weg naar het heiligdom niet meer af. Bovendien hebben wij een grote Priester, de opgestane en verheerlijkte Jezus. Die onze zaken behartigt en ons ondersteunt in onze zwakheid, opdat we onze dienst in het heilige zouden kunnen volbrengen. Wij treden er binnen in de zekerheid, dat we bekwam zijn gemaakt om deel te hebben aan de erfenis van de heiligen in het licht (1 Kor. 1:12) en dat God ons de misdaden heeft vergeven (Kol. 2:13). Maar om Hem de erediens te kunnen brengen, die Hem verschuldigd is en die Hij kan aannemen, moeten wij Hem naderen door Jezus Christus, het heilig slachtoffer, die onze Hogepriester geworden is. Wordt onze gemeenschap met God onderbroken door iets, dat niet overeenkomt met onze heilige roeping en als we zo in de zonde gevallen zijn, dan hebben we behoefte aan de dienst van voorspraak. Die dienst wordt uitgeoefend door Jezus Christus, de Rechtvaardige, die onze zaak verdedigt. Zijn volbracht werk voldoet aan alle eisen van de goddelijke gerechtigheid (1 Joh. 2:1,2). Hij houdt zich met ons bezig, niet om op een lichtzinnige wijze over het kwaad heen te stappen, maar omdat Hij diegene, die God kan verhoren als Hij voor ons pleit, op grond van de voldoening die Zijn werk Hem heeft gegeven. Zo wordt de gelovige er toe gebracht zijn zonde te belijden en wordt hij hersteld (1 Joh. 1:9).

Dat is de moeite, die God zich getroost, opdat wij onbevreesd ons het gezegende werk van Christus ons eigen zouden kunnen maken, dat volbracht is tot Zijn en tot ons heil. De wens van Zijn liefdevol hart is, dat wij Zijn verlore schepselen, zonder onderbreking zouden kunnen genieten van een vertrouwelijke gemeenschap met Hem. Die gemeenschap was het

grote doel, dat Hij op het oog had door ons voor Zijn aangezicht te roepen.

Het is overigens duidelijk, dat hoewel we van nu af een werkelijke gemeenschap met Hem genieten, omdat we diegenen zijn aan wie de Zoon van God alle zegeningen heeft geopenbaard, die Hij van de Vader heeft gehoord (Joh. 15:15). Pas in de eeuwigheid zullen wij ze ten volle begrijpen al hun volheid. Voor de vervulling van deze wonderlijke raadsbesluiten en verwerkelijking van het oneindige geluk, dat God bereid heeft voor Zijn verlost en waarin Hijzelf een algehele voldoening zal vinden, moeten wij wachten op de eeuwige toestand. *“Wij echter verwachten naar zijn belofte nieuwe hemelen en een nieuwe aarde waar gerechtigheid woont”* (2 Petr. 3:13). Dat zal een volmaakte eeuwigheid zijn. Elk spoor van zonde zal er weggenomen zijn en alle dingen zullen er nieuw gemaakt zijn (Joh. 1:29; Op. 21:5).

Het is voor ons onmogelijk er een voorstelling van te maken of te beschrijven, het onuitsprekelijke genot, dat God zal vinden in dat heerlijke toneel. Zijn allerhoogste vreugde zal zijn er te beschouwen, de vrucht van de arbeid van de ziel van Zijn geliefde Zoon. Met wat een rijkdom en overvloed zal onze God *“de bron van het water van het leven”* (Op. 21:6) laten stromen. Dat is de bron van ons eeuwig geluk. In die toestand zal God rusten, dat zal zijn de kalmte en vreugde van een zegening, die door niets verstoord zal kunnen worden in eeuwigheid. In het van te voren genieten van deze gezegende toekomst kunnen we nu al uitroepen met harten vol aanbidding: *“Al mijn bronnen zijn in U”*. Deze tekst toont ons dus, dat het geloof op dat ogenblik kan vooruitlopen, dat God Zijn beloften zal vervullen.

In het duizendjarig rijk, hoewel deze periode niet het stempel draagt van de volmaaktheid, die wel de eeuwige toestand kenmerkt, zullen de vrijgekochten des HEREN wederkeren en met gejubel in Sion komen; eeuwige vreugde zal op hun hoofd zijn, blijdschap en vreugde zullen zij verkrijgen (Jes. 35:10), deze heilige stad zal de vreugde van de hele aarde zijn (Ps. 48:3) en de Allerhoogste zal haar bevestigen (Ps. 87:5). In Psalm 87 genieten de getrouwen van tevoren van de dag van eer en door de profetie van de Geest zingen de kinderen van Korach een lied van de dag van de hemel, die boven de aarde staat (Deut. 11:21). Wat een genade die zo'n vreugdezang in de mond kan leggen van de kinderen van de opstandeling, die stierf onder het oordeel van God (Num. 16).

De schoonheid en harmonie van deze stad, die God heeft gekozen worden krachtig voor de ogen van de getrouwen geschilderd. Zij beschouwen met blijdschap dit voorwerp van genade, zowel als de heerlijke dingen, die van Sion worden gezegd. Egypte en Babel, die het volk van God hadden verdrukt worden uitgenodigd dit toneel te beschouwen. De Filistijn, de Syrier en Ethiopier moeten leren, dat een verborgen Mens daar geboren is. Wat Sion zelf betreft, niemand van hen die in haar geboren is, kan vergeleken worden

met hen, die God zal rekenen onder Zijn kinderen, als Hij de volken zal opschrijven (Ps. 87:6).

De psalmist had de stad bezichtigd en beschrijft haar vreugde. Hij was gekomen tot de bron van al hun zegeningen en heerlijkheid, namelijk de gezegende Mens, die in haar geboren is. *“Alles wat adem heeft, love de Heer. Hallelujah”* (Ps.150:6). Zij zullen al

zingend en dansend zeggen: *“Al mijn bronnen zijn in U”*.

Laten wij nu al genieten van deze dag van hemelse heerlijkheid, die voor ons ligt en wandelen in de kracht van onze hemelse roeping, als zij die een verhevener deel hebben, dan het aardse volk van God.

Oorsprong: [Le Messenger Evangélique 1921-282](#)

Titel: [Toutes mes sources sont en toi](#)